

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Firkowicz

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Joanny Bandzwołek

po rozpoznaniu w dniach 29.04, 5.06, 1.07, 18.09, 14.10, 2.12.2013 r., 17.01, 12.03, 16.04, 16.06, 26.08, 27.10.2014 r., 19.01, 9.02, 9.03, 20.04, 14.05, 28.05, 28.12.2015 r., 19.02, 22.04, 13.05 i 20.05.2016 r.

sprawy

R. J.,

urodz. (...) w O.,

syna R. i G. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 29 lipca do 19 sierpnia 1999 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z B. S., G. B. (1), R. D., jako przedstawiciel firmy Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą we W. podpisał umowę leasingu nr (...) z dnia 29 lipca 1999 roku z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., której przedmiotem miała być rzekomo koparko ładowarka model (...) nr podwozia (...), przez co doprowadził do wprowadzenia pracowników banku (...) we W. w błąd, co do skuteczności zawarcia tej umowy, która została przedstawiona przez (...) COMPANY Sp. z o.o. Bankowi do wykupu wynikającą z tej umowy wierzytelność w kwocie 353.794,24 złotych, którą to wierzytelność Bank wykupił, podczas gdy w rzeczywistości koparka nigdy nie została przekazana leasingobiorcy, a sprzedana Bankowi wierzytelność nigdy nie zaistniała, przez co doprowadził (...) we W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w w/w kwocie, przez co działał na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w okresie od 6 września do 1 października 1999 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z B. S., G. B. (1), R. D., jako przedstawiciel firmy Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą we W. podpisał umowę leasingu nr (...) z dnia 6 września 1999 roku z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., której przedmiotem miała być rzekomo koparko ładowarka model (...) nr podwozia (...), przez co doprowadził do wprowadzenia pracowników (...) Banku (...) S.A. z siedzibą we W. w błąd, co do skuteczności zawarcia umowy leasingu, która została przedstawiona przez (...) COMPANY Sp. z o.o. Bankowi do wykupu wynikającą z tej umowy wierzytelność w kwocie 353.794,24 złotych i zawarcia z Bankiem w dniu 1 października 1999 roku umowy na kredyt obrotowy w kwocie 600.000,00 złotych, z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., której zabezpieczenie miała stanowić wierzytelność wynikająca z w/w umowy, podczas, gdy w rzeczywistości koparka nigdy nie została przekazana leasingobiorcy, a przekazana Bankowi wierzytelność nigdy nie zaistniała, przez co doprowadził (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w w/w kwocie, przez co działał na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

I. oskarżonego R. J. uniewinnia od zarzuconych mu czynów;

II. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 73/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. J. prowadził od 26 marca 1993 r. działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Urząd Gminy we W., jako Hurtownia (...). Czyniąc starania o zawarcie korzystnej umowy z firmą (...) na roboty ziemne, R. J. miał zamiar wejść w posiadanie odpowiednich maszyn. W dniu 27 lipca 1999 r. dokonano zmian we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej dotyczącego R. J.. Działalność przyjęła nazwę Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą we W. i odpowiedniemu rozszerzeniu uległ przedmiot działalności.

dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego R. J. – protokół rozprawy
- zaświadczenie o dokonaniu zmiany – k. 54
- zaświadczenie – k. 60, 62, 63, 64, 67
- zaświadczenie o numerze REGON – k. 61
- karta informacyjna – k. 52-53

W dniu 10 marca 1999 r. (...) Sp. z o.o. w Ł. nabyła od (...) Budowlane Sp. z o.o. w K. cztery koparko-ładowarki marki C., w tym o nr seryjnym (...). Zgodnie z certyfikatem producenta koparko-ładowarka ta, wyprodukowana w 1995 r. miała fabrycznie zamontowany silnik o nr (...) i skrzynię biegów o nr (...). (...) Sp. z o.o. w dniu 14 kwietnia 1999 r. nabyła od (...) Budowlane Sp. z o.o. kolejną koparko-ładowarkę marki C. (...) nr podwozia (...) z silnikiem o nr (...) i skrzynią biegów o nr (...).

dowody:

- zeznania świadka J. W. – k. 338-339, 1577-1578 i protokół rozprawy
- zeznania świadka D. B. – k. 405-406, 1576-1577 i k. 50-51 akt Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto sygn. III Ko 1230/15
- zeznania świadka M. A. – k. 358-359 i k. * akt Sądu Rejonowego *
- zeznania świadka E. B. – k. 431-432, 1661 i k. 44 akt Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza sygn. III Ko115/15
- zeznania świadka S. A. – k. 401-402, 1578 i k. 48 akt Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto sygn. III Ko 1044/15
- faktury VAT – k. 341, 428

R. D., prowadzący Przedsiębiorstwo (...) w P., był dostawcą dla (...) Company Sp. z o.o. sprzętu oraz pośredniczył w zbieraniu dokumentacji do umów leasingowych.

dowody:

- zeznania świadka R. D. – k. 1379 i k. 38-39 akt Sądu Rejonowego w Kępnie sygn. II Ko 398/14
- zeznania świadka G. B. (1) – k. 1376 i protokół rozprawy

W lipcu 1999 r. R. J. skontaktował się z R. D. zgłaszając chęć nabycia koparko-ładowarki. R. D. przedstawił R. J. ofertę leasingu koparko-ładowarki marki C. model (...), a R. J. dokonał wyboru takiej maszyny.

dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego R. J. – protokół rozprawy
- zeznania świadka R. D. – k. 1379 i k. 38-39 akt Sądu Rejonowego w Kępnie sygn. II Ko 398/14

Na zlecenie R. D., działającego w imieniu (...) B. W., który był biegłym sądowym z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, w dniu 24 lipca 1999 r. dokonywał oględzin kilku koparko ładowarek marki C., w tym maszyny o nr podwozia (...) i (...). Miało to miejsce na terenie spółki (...) przy ul. (...) w P.. Obecni przy tym byli również R. D. i przedstawiciel spółki (...). W dniu 26 lipca 1999 r. wydał opinię, w której stwierdził, że koparko-ładowarka C. (...) o nr podwozia (...), nr silnika (...) i nr skrzyni biegów (...) jest w bardzo dobrym stanie i kwalifikuje się do normalnego użytkowania, a jej wartość rynkowa wynosi około 228.000 zł, natomiast koparko-ładowarka C. (...) o nr podwozia (...), nr silnika (...) i nr skrzyni biegów (...) jest w bardzo dobrym stanie technicznym (uwzględniając m.in. przeprowadzone odnowienie powłok lakierniczych), a jej wartość rynkowa wynosi około 255.000 zł

dowody:

- zeznania świadka B. W. – k. 397, 1396 i protokół rozprawy
- opinie – k. 207-208, 297-298

W dniu 29 lipca 1999 r. R. J. zawarł ze spółką (...) Sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem była koparko-ładowarka C. (...) o numerze podwozia (...). Wartość tej koparko-ładowarki określona została na 187.200 zł. Czynsz wstępny ustalono na kwotę 34.257,60 zł, a opłatę manipulacyjną na 7.422,48 zł. Umowę ze strony leasingodawcy podpisała B. S.. Podpisane zostały też przez strony umowy: jako załącznik do umowy „Ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego do umowy nr (...)” „Harmonogram płatności czynszów leasingowych”, Wystawione zostało upoważnienie R. J. do odbioru z Przedsiębiorstwa (...) koparko-ładowarki, będącej przedmiotem leasingu, upoważnienie do użytkowania jej przez Przedsiębiorstwo (...) we W.. Podpisany został również protokół zdawczo-odbiorczy koparko-ładowarki, w którym R. J. potwierdził jej przyjęcie w dniu 30 lipca 1999 r. bez zastrzeżeń co do jakości. R. J. zapłacił trzy raty czynszu leasingowego.

dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego R. J. – protokół rozprawy
- zeznania świadka Z. O. – k. 197-198 i protokół rozprawy
- częściowo zeznania świadka B. S. – k. 1371-1374 i protokół rozprawy
- częściowo zeznania świadka G. B. (1) – k. 1376 i protokół rozprawy
- częściowo zeznania świadka R. D. – k. 1379 i k. 38-39 akt Sądu Rejonowego w Kępnie sygn. II Ko 398/14
- umowa leasingu – k. 33
- harmonogram płatności czynszów leasingowych – k. 34-35

- ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego – k. 36-38
- upoważnienie do odbioru – k. 39
- upoważnienie do użytkowania – k. 40
- protokół zdawczo-odbiorczy – k. 41

W dniu 30 lipca 1999 r. R. D., działający w imieniu Przedsiębiorstwa (...) w P., nabył od spółki (...) Sp. z o.o. dwie koparko-ładowarki marki C.: model (...) o nr podwozia (...) o wartości 194.294,76 zł, na zakup której wystawiona została faktura VAT nr (...) oraz model (...) o nr podwozia (...) wartości 199.407,78 zł, na zakup której wystawiona została faktura VAT nr (...). Termin płatności w obu fakturach został określony na 14 dni tj. do dnia 13 sierpnia 1999 r.

dowody:

- zeznania świadka E. B. – k. 431-432, 1661 i k. 44 akt Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza sygn. III Ko115/15
- faktury VAT – k. 210, 434

W tym samym dniu R. D. sprzedał koparko-ładowarkę spółce (...) Sp. z o.o., wystawiając fakturę VAT nr (...).

dowody:

- faktura VAT – k. 209

R. D. nie zapłacił w terminie wynikającym z faktur wystawionych przez spółkę (...) ceny za koparko-ładowarki o nr podwozia (...) i (...), rezygnując z ich zakupu. W związku z tym (...) Sp. z o.o. w dniu 31 sierpnia 1999 r. wystawiła faktury korygujące VAT nr (...) i (...).

dowody:

- zeznania świadka E. B. – k. 431-432, 1661 i k. 44 akt Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza sygn. III Ko115/15
- faktury korygujące – k. 435, 440

W związku z planowanym leasingiem kolejnej koparko-ładowarki na rzecz R. J., w dniu 17 sierpnia 1999 r. pracownik spółki (...) przeprowadził wizję w siedzibie firmy (...) we W.. Ponadto na placu mieszczącym się na peryferiach P. należącym do R. D. dokonał oględzin koparko-ładowarki C. z 1994 r., stwierdzając, że jest po kapitalnym remoncie, a jej numer fabryczny zgadza się z widniejącym na fakturze VAT. Numer fabryczny ustalił na podstawie tabliczki znamionowej.

dowody:

- zeznania świadka K. S. (1) – k. 115, 726-727, 1614-1616 i protokół rozprawy
- protokół z wizji lokalnej – k. 51

W dniu 19 sierpnia 1999 r. (...) przyjęło od R. J. kwotę 41.680 zł na poczet zakupu koparko-ładowarki C. (...).

dowody:

- oświadczenie – k. 201
- dowód wpłaty – k. 205

W dniu 19 sierpnia 1999 r. (...) Company Sp. z o.o. zawarła z (...) we W. umowę o wykup wierzytelności wynikającej z umowy leasingu operacyjnego nr (...). Obie strony podpisały też umowę przewłaszczenia koparko-ładowarki C. (...) rok prod. (...) o nr podwozia (...) i nr silnika (...).

dowody:

- ocena wniosku o wykup wierzytelności – k. 227-229
- umowa przewłaszczenia rzeczy – k. 234-236;

W dniu 6 września 1999 r. R. J., działający jako prowadzący Przedsiębiorstwo (...) we W., zawarł z (...) Company Sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem była koparko-ładowarka marki C. (...) o numerze podwozia (...), rok produkcji 1995. Załącznikiem do umowy były podpisane przez jej strony „Ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego”, zawierające m. in. warunki rozwiązania umowy leasingu przed terminem jej zakończenia, „Harmonogram płatności czynszów leasingowych”. R. J. podpisał również deklarację wekslową na zabezpieczenie spłaty wierzytelności wynikających z umowy leasingu i podpisał weksel in blanco. Reprezentująca leasingodawcę B. S. wystawiła R. J. upoważnienie do odbioru koparko-ładowarki oraz pisemne upoważnienie do użytkowania jej przez Przedsiębiorstwo (...) we W.. Podpisany został również protokół zdawczo-odbiorczy koparko-ładowarki, w którym R. J. potwierdził jej przyjęcie w dniu 29 września 1999 r. bez zastrzeżeń co do jakości.

dowody:

- częściowo zeznania świadka B. S. – k. 1371-1374 i protokół rozprawy
- częściowo zeznania świadka G. B. (1) – k. 1376 i protokół rozprawy
- umowa leasingu operacyjnego nr (...) – k. 23-26,
- harmonogram płatności czynszów leasingowych – k. 27-28
- deklaracja wekslowa – k. 317
- weksel – k. 317v
- upoważnienie do użytkowania – k. 29
- upoważnienie do odbioru – k. 30
- protokół zdawczo – odbiorczy – k. 31

W dniu 20 września 1999 r. Przedsiębiorstwo (...) zbyło spółce (...) koparko-ładowarkę marki C. (...) o nr podwozia (...) za kwotę 255.224 zł.

dowód:

- faktura VAT – k. 308

Protokoły zdawczo-odbiorcze podpisywane były przez leasingobiorcę, a następnie przez przedstawiciela (...) Company, który nie musiał być obecny przy przekazaniu.

dowody:

- zeznania świadka B. S. – protokół rozprawy
- zeznania świadka G. B. (1) – k. 1376v-1377 i protokół rozprawy

W dniu 29 października 1999 r. zawarta została umowa trójstronna między (...) Company Sp. z o.o., jako leasingodawcą, Przedsiębiorstwem (...) w P., jako dostawcą i Przedsiębiorstwem (...) we W., jako leasingobiorcą. Ustalono w niej, że kwota 41.000 zł wpłacona przez Przedsiębiorstwo (...) na rzecz Przedsiębiorstwa (...), jako zaliczka na zakup przedmiotu umowy leasingu nr (...) oraz kwota 5.500 zł wpłacona na rzecz spółki (...) zostały zaliczone na poczet zobowiązania Przedsiębiorstwa (...) w stosunku do spółki (...) z tytułu faktury za opłaty wstępne.

dowód:

- umowa – k. 175

W dniu 8 listopada 1999 r. R. J. prowadzący Przedsiębiorstwo (...) i R. D. prowadzący (...) zawarli umowę, zgodnie z którą R. J. zobowiązywał się do przeniesienia na (...) Company Sp. z o.o. przysługującej mu wierzytelności objętej tytułem wykonawczym wydanym w dniu 26 czerwca 1996 r. przez Sąd Rejonowy w Poznaniu tytułem zabezpieczenia projektowanej umowy leasingowej między (...) Company a firmą (...). Zgodnie z umową (...) miało wypłacić R. J. kwotę 40.000 zł netto. W dniu 18 listopada 1999 r. R. J. przeniósł na (...) Company Sp. z o.o. przysługującej mu wierzytelności w kwocie 111.284,20 zł wraz z hipotekę na tą kwotę. W umowie tej mylnie wpisano datę 18.11.98. W dniu 29 listopada 1999 r. R. J. wezwał R. D. pisemnie do zapłaty kwoty 40.000 zł należnej mu z tytułu cesji wierzytelności na rzecz spółki (...), dokonanej w dniu 8 listopada 1999 r. w obecności R. D., który zgodnie z umową powinien rozliczyć się z R. J. w terminie 14 dni. R. D. w dniu 20 grudnia 1999 r. poinformował R. J., że cesja została potraktowana przez (...) Company jako zabezpieczenie umów leasingowych zawartych z firmą (...), wobec czego odmówił wypłaty 40.000 zł.

dowód:

- umowa – k. 156-157
- umowa cesji – k. 158-159
- wezwanie – k. 154
- pismo – k. 155

W dniu 13 grudnia 1999 r. R. J. zwrócił się do (...) Company Sp. z o.o. o wcześniejsze rozwiązanie umów leasingowych z 29 lipca 1999 r. i z 6 września 1999 r. dotyczących obu koparko-ładowarek C.. Wyraził wolę wykupu obu maszyn oraz wniósł o wyliczenie kwoty obejmującej całość jego zobowiązań wynikających z umów leasingu nr (...) z dnia 29 lipca 1999 r. i nr 230/09/999 z dnia 6 września 1999 r., włączając ostatnie nieuiszczone w grudniu 1999 r. raty.

dowód:

- wnioski – k. 47, 48

W dwóch pismach z dnia 21 grudnia 1999 r. (...) Company Sp. z o.o. przedstawiła R. J. rozliczenia obu umów leasingowych. W rozliczeniu umowy nr (...) z 29 lipca 1999 r. wskazano wysokość czynszu za grudzień 1999 r. w kwocie 4.298,19 zł, wartość wierzytelności określono na 255.162,34 zł, a opłatę końcową – na 11.419,20 zł. Suma wszystkich należności wyliczona została na 270.879,73 zł. Odpowiednio poszczególne kwoty w rozliczeniu umowy nr (...) z 6 września 1999 r. określone zostały na: 4.961,56 zł, 280.224,04 zł i 12.761,20 zł, łącznie na 297.946,80 zł. W obu pismach po słowach „opłata końcowa” wpisano „(zakup)”. W dniu 27 grudnia 1999 r. spółka (...) wystawiła faktury proforma (...) na kwotę 311.298,05 zł tytułem spłaty wierzytelności i na kwotę 11.419,20 zł z tytułu opłaty końcowej do umowy nr (...) oraz na kwotę 341.873,33 zł tytułem spłaty wierzytelności i na kwotę 12.761,20 zł z tytułu opłaty końcowej do umowy nr (...).

dowody:

- pisma – k. 121, 123

- faktury – k. 43-46

Mając wątpliwości co do prawidłowości wyliczenia przez (...) Company należnych jej kwot, R. J. zwrócił się do radcy prawnego M. S., który wcześniej prowadził obsługę prawną jego hurtowni, o zweryfikowanie tego obliczenia. M. S. poradził mu, by zwrócił się do (...) Company o przedstawienie szczegółowego rozliczenia. Pismem z dnia 29 grudnia 1999 r. kierowanym do (...) Company Sp. z o.o R. J. zaakceptował warunki wykupu obu koparko-ładowarek, jednakże zwrócił się o pisemne szczegółowe rozliczenie kwoty należności (...) Company, gdyż pisma z dnia 21 grudnia 1999 r. są ogólnikowe. Oświadczył, że do czasu otrzymania takiego wyliczenia wstrzymuje się od zapłaty należności. Zwrócił się również o wydanie mu oryginału nakazu zapłaty obejmującego jego wierzytelność, która niezgodnie z porozumieniami została wykorzystana do zabezpieczenia umów leasingowych. Złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków cesji wierzytelności, albowiem była ona złożona w przekonaniu, że służyć będzie zabezpieczeniu umowy leasingowej zawieranej z firmą (...).

dowody:

- zeznania świadka M. S. – k. 399, 1540
- pismo – k. 8

M. S. przekazał R. J. swoją opinię, że rozwiązanie umów leasingowych z (...) Company Spółka z o.o. nastąpiło z chwilą doręczenia jej wyrażonego w piśmie z 29 grudnia 1999 r. przyjęcia oferty leasingodawcy przedstawionej w piśmie z 21 grudnia 1999 r.

dowód:

- zeznania świadka M. S. – k. 399, 1540 i protokół rozprawy

W dniu 5 stycznia 2000 r. R. J. ponownie zwrócił się do (...) Company pismem o wydanie oryginału tytułu wykonawczego i drugiego egzemplarza umowy cesji wierzytelności.

dowód:

- pismo – k. 9

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 grudnia 1999 r. (...) Company pismem z dnia 5 stycznia 2000 r. opisała składniki kwot wierzytelności z tytułu rozwiązania umów leasingowych i wezwała R. J. do uregulowania w terminie 3 dni po spłaceniu kwoty tej wierzytelności, której należy dokonać w terminie 7 dni, uiszczenia kwoty 24.200,40 zł. Jednocześnie wskazano, że osobą która pośredniczyła w umowach leasingowych był A. T., a R. D. reprezentował jedynie dostawcę i w związku z tym (...) Company nie posiada wiedzy o porozumieniu co do wykorzystania cesji wierzytelności do zabezpieczenia innych umów leasingowych niż zawarta z Przedsiębiorstwem (...).

dowód:

- pismo – k. 10

W piśmie z dnia 7 stycznia 2000 r. R. J. zarzucił (...) Company, że umowa cesji została wykorzystana niezgodnie z pierwotnymi ustaleniami. Oświadczył, że wraz z nakazem zapłaty dostarczył dwa egzemplarze umowy cesji podpisane in blanco. Zaznaczył również, że w piśmie z 5 stycznia 2000 r. nie zawarto rozliczenia, na podstawie którego możliwa byłaby weryfikacja, czy zmniejszenie czynszu o dyskonto geometryczne wg stopy kredytu refinansowego jest naliczone prawidłowo. R. J. oświadczył też w tym piśmie, że dokonuje potrącenia z wierzytelności (...) Company kwotę 40.000 zł, która utracił jako spodziewaną prowizję od udostępnienia majątku dla zabezpieczenia cudzych zobowiązań leasingowych.

dowód:

- pismo – k. 11

W dniu 11 stycznia 2000 r. (...) Company wystawiła dwa wezwania Przedsiębiorstwa (...) we W. do zapłaty czynszu w kwotach 4.961,56 zł i 8.596,36 zł w terminie do dnia 15 stycznia 2000 r. R. J. odpowiedział na nie, że z pism wymienianych w grudniu 1999 r. wynikało, iż koparko-ładowarki zostały sprzedane na jego rzecz i dlatego nie rozumie zapowiedzi rozwiązania umów leasingowych przed terminem i zażądania zwrotu sprzętu.

dowody:

- wezwania do zapłaty – k. 12-13
- pismo – k. 14

W piśmie z dnia 17 stycznia 2000 r. kierowanym do (...) Company Sp. z o.o. R. J. poinformował, że nie rozumie stanowiska tej spółki przedstawionego w piśmie z 11 stycznia 2000 r. Oświadczył, że z wymienionych w grudniu 1999 r. pism i zaakceptowania faktur dotyczących wykupu przedmiotów leasingu wynika, iż koparko-ładowarki zostały mu sprzedane.

dowód:

- pismo – k. 167

W dniu 18 stycznia 2000 r. (...) Company Sp. z o.o. wezwała pisemnie R. J. do zwrotu sprzętu będącego przedmiotem leasingu lub podania adresu, pod którym sprzęt ten się znajduje. R. J. w dniu 27 stycznia 2000 r. odpowiedział, że nie otrzymał dokładnego rozliczenia sposobu zmniejszenia czynszu w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów leasingowych, mimo wcześniejszych próśb. Poprosił o podanie wysokości stopy kredytu redyskontowego NBP, który został przyjęty do zmniejszenia czynszu oraz wskazanie liczbowo, jak przedstawiało się zastosowanie dyskonta geometrycznego wg tej stopy do każdej raty. R. J. podtrzymał też swoje stanowisko w kwestii cesji jego wierzytelności.

dowody:

- pisma – k. 15, 16

Pismem z dnia 27 stycznia 2000 r. R. J. zawiadamiał, że w dalszym ciągu nie otrzymał dokładnego rozliczenia sposobu zmniejszenia czynszu w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów leasingowych, mimo wielokrotnych monitów oraz podtrzymał swoje stanowisko co do cesji wierzytelności.

dowód:

- pismo – k. 165

W dniu 17 lutego 2000 r. (...) Company wystawiła dwa wezwania do zapłaty kwot 4.961,56 zł i 4.298,18 zł tytułem czynszu za styczeń i luty 2000 r.

dowód:

- wezwania do zapłaty – k. 18-19

W dniu 23 lutego 2000 r. pełnomocnik R. J. złożył do Sądu Okręgowego w Poznaniu pozew o ustalenie, że R. J. nabył wobec pozwanej spółki (...) roszczenie w kwocie 40.000 zł, stanowiące równowartość utraconego zysku, na co naraziła go strona pozwana wskutek niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia treści podpisanej przez powoda umowy cesji wierzytelności, której tekst w chwili jej podpisania nie był całkowicie sprecyzowany. Sprawa przekazana została do

Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydziału Gospodarczego, jako właściwego, a ten w dniu 14 listopada 2000 r. w wydał wyrok zaoczny uwzględniający żądanie pozwu.

dowody:

- pozew – k. 128-131
- pełnomocnictwo – k. 132
- postanowienie – k. 142
- odpis wyroku – k. 217-218

W dniu 28 lutego 2000 r. R. J. odesłał spółce (...) faktury obciążające go z tytułu czynszu leasingowego za styczeń 2000 r. W piśmie zaznaczył, że umowy leasingowe zostały rozwiązane w grudniu 1999 r. i dokonana została sprzedaż mu przedmiotów leasingu.

dowód:

- pisma – k. 161, 164

W dniach 29 lutego i 1 marca 2000 r. R. J. sprzedał J. T. koparko-ładowarki C. o nr (...) i (...), wystawiając faktury VAT nr (...). Otrzymał za nie zapłatę 134.200 zł i 146.400 zł.

dowody:

- faktury VAT – k. 1087, 1088
- dowody wpłat – k. 1087, 1088

W dniu 14 marca 2000 r. zostało wszczęte dochodzenie w sprawie przywłaszczenia przez R. J. dwóch koparko-ładowarek C. na szkodę (...) Company Sp. z o.o. w lipcu 1999 r., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

dowód:

- kopia postanowienia – k. 105

W dniu 19 czerwca 2000 r. zawarta została między (...) Sp. z o.o. a D. S., Zakład (...) umowa leasingu operacyjnego, której przedmiotem była koparko-ładowarka C. (...) o nr podwozia (...), z silnikiem o nr (...). Z protokołu zdawczo-odbiorczego wynikało, że leasingobiorca odebrał fizycznie koparko-ładowarkę w dniu 21 czerwca 2000 r. Tego samego dnia (...) Sp. z o.o. wystawiła dla (...) Sp. z o.o. fakturę VAT stwierdzającą sprzedaż tej koparko-ładowarki. Koparko-ładowarkę D. S. odbierał z parkingu w C..

dowody:

- zeznania świadka D. S. – k. 377, 1395 i protokół rozprawy
- umowa leasingu – k. 360-365
- faktura VAT – k. 366
- protokół zdawczo-odbiorczy – k. 384

W dniu 16 lipca 2002 r. koparko-ładowarka o nr podwozia (...), nr silnika (...) i nr skrzyni biegów (...) była zaparkowana w P.-S. przy ul. (...). Miała ona oryginalne oznakowania identyfikacyjne (...).

dowody:

- zeznania świadka K. S. (2) – k. 336-337, 1462 i protokół rozprawy
- protokół oględzin – k. 375-376
- ekspertyza kryminalistyczna – k. 390-396

W dniu 30 marca 2001 r. Sp. z o.o. (...) zbyła koparko-ładowarkę C. (...) nr seryjny (...) z silnikiem o nr (...) spółce (...), a następnie przekazana została na podstawie umowy leasingu Przedsiębiorstwu (...) z J..

dowody:

- zeznania świadka D. B. – k. 405-406, 1576-1577 i k. 50-51 akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto sygn. III Ko 1230/15
- zeznania świadka E. B. – k. 431-432, 1661 i k. 44 akt Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza sygn. III Ko115/15
- faktura VAT – k. 441
- protokół zdawczo-odbiorczy – k. 442

Oskarżony R. J. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w 2000 r. dał ogłoszenie do prasy o sprzedaży maszyn, na które odpowiedział J. T.. Umówili się na spotkanie we W., gdzie parkowane były koparko-ładowarki. Podczas tego spotkania R. J. rozpoznał w J. T. mężczyznę, z którym w latach 80-tych razem trenowali sport. Obaj zawarli umowę sprzedaży koparko-ładowarek za kwotę około 200.000 zł, a R. J. wystawił fakturę. Od tego czasu R. J. nie widział już J. T., a po upływie około dwóch tygodni sprzedanych maszyn nie było już na placu we W.. W swoich wyjaśnieniach, w których ustosunkował się do materiału dowodowego na ostatniej rozprawie, oskarżony R. J. wyjaśnił, że koparko-ładowarki, które były później przedmiotem leasingu zostały przez niego wybrane, w obecności R. D., na placu przy ul. (...) w P.. Po podpisaniu w 1999 r. dwóch umów leasingowych na korzystanie z koparko-ładowarek C., uiścił wpłatę początkową i przez okres około pół płacił raty leasingowe. Koparko-ładowarki zostały mu wydane, a następnie przewiózł je do wrześni na plac nabyty przez spółkę, w której prezesem był jego brat. W grudniu 1999 r. wystąpił z pisemną propozycją wcześniejszego odstąpienia od umowy i wykupu maszyn na własność. Firma leasingowa przystając na jego propozycję i przysłała dwie faktury, z których jedna dotyczyła zapłaty za maszyny w wysokości jednej ostatniej raty i to oskarżony uregulował. oskarżony R. J. uznał, że firma leasingowa źle obliczyła kwotę rat. Jego zdaniem różnica wynosiła ponad 100.000 zł. W związku z tym trwała wymiana korespondencji między oskarżonym, a firmą leasingową. Wyjaśnił, że powodem jego zainteresowania posiadaniem koparko-ładowarek i zmiany profilu działalności gospodarczej był zamiar zawarcia umowy z firmą (...) o wykonywanie prac ziemnych. Rozmowy z firmą (...) zakończyły się fiaskiem jesienią 1999 r. i od tego czasu szukał możliwości działania, jako podwykonawca, lecz próby te okazały się nieskuteczne. Zdecydował wówczas pozbyć się koparko-ładowarek, a w prasie znalazł ogłoszenie o kupnie takich maszyn.

Sąd zważył, co następuje.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dał podstawy do uznania, że oskarżony R. J. popełnił zarzucone mu czyny.

R. J. oskarżony został o to, że działając wspólnie i w porozumieniu z B. S., G. B. (1) i R. D. zawarł, jako prowadzący Przedsiębiorstwo (...) we W. fikcyjne umowy leasingu nr (...) doprowadzając tym banki (...) we W. i (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości polegającego na wykupie wierzytelności przez te banki. W sytuacji, gdy B. S. i G. B. (1) zostali prawomocnie uniewinnieni, a R. D. skazany za to, że doprowadził do wprowadzenia w błąd pracowników banków (...), co do skuteczności m.in. umów leasingowych zawartych przez R. J. z (...) Company Sp. z o.o. przez wprowadzenie w błąd pracowników spółki (...) co do własności koparko-ładowarek, w wyniku czego doprowadził te banki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie było

możliwe ustalenie odpowiedzialności oskarżonego R. J. za czyny sformułowane w akcie oskarżenia. Respektując treść prawomocnego wyroku skazującego R. D. możliwe było rozważanie popełnienia przez osk. R. J. przestępstw wspólnie i w porozumieniu z R. D.. Do przypisania oskarżonemu R. J. takich przestępstw konieczne byłoby ustalenie, że znał on sytuację prawną leasingowanych koparko-ładowarek, tzn. wiedział, że nie stanowią one własności R. D.. Rozważyć należało też, czy R. J. nie popełnił samodzielnie przestępstwa, którego prawidłowa kwalifikacja oparta byłaby na art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., a które polegałoby na tym, że w okresie od 29 lipca 1999 r. do 1 października 1999 r. wprowadził w błąd pracowników (...) Company, co do zamiaru wywiązania się z zawartych w dniach 29 lipca 1999 r. i 6 września 1999 r. umów leasingu operacyjnego dotyczących koparko-ładowarek marki C., przez co spowodował wprowadzenie w błąd pracowników w/w banków co do skuteczności umów leasingowych i doprowadził te banki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości polegającego na wykupie wierzytelności.

Nie wdając się w ocenę postępowania przygotowawczego, co szczegółowo uczynił Sąd w uzasadnieniu wyroku uchylonego w części dotyczącej osk. R. J., podkreślić jedynie należy, że do przypisania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. dotyczącego umowy leasingu nie jest wystarczające automatyczne ustalenie, że leasingobiorca nie zwrócił przedmiotu leasingu lub nie rozliczył się z leasingodawcą. Taki automatyzm, być może jest wystarczający dla oskarżyciela publicznego do przedstawienia zarzutu. Cytując wprost treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17.09.2015 r. sygn. akt II AKa 188/15, KZS 2015/10/50: „Nie każda nierzetelna realizacja umowy cywilno-prawnej może stanowić przestępstwo oszustwa. Zamiaru niewykonania zobowiązania nie można domniemywać w oparciu o sam fakt niewykonania zobowiązania. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przystępstwo oszustwa może być przestępstwem popełnionym tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania sprawcy” (tak też w wyroku SA w Krakowie z 20.05.2015 r. II AKa 56/15, KZS 2015/6/68), oczywistym jest, że udowodniony musi być zamiar „oszukańczego” działania w czasie zawarcia umowy leasingowej, ukierunkowany na doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem leasingodawcy.

W rozpoznawanej sprawie nie przedstawiono dowodu, który by wprost wskazywał na zamiar osk. R. J. popełnienia przestępstwa na szkodę spółki (...), czy któregośkolwiek banku, który udzielił jej kredytu, w czasie zawierania umów leasingowych nr (...). Oskarżony nie przyznał się do popełnienia tych czynów, a R. D., który został skazany za czyny zarzucone osk. R. J. i który miał działać wspólnie i w porozumieniu z nim, w swoich wyjaśnieniach, w których przyznał się do popełnienia tych przestępstw, a następnie w zeznaniach złożonych w charakterze świadka zaprzeczył, by takie porozumienie między nim a oskarżonym R. J. istniało.

W zebranych materiale dowodowym brak jest innych dowodów pozwalających na ustalenie, że R. J. w czasie zawierania umów leasingu wiedział, że koparko-ładowarki nie stanowią własności R. D., a zawarte przez niego umowy są nieskuteczne. Wniosek taki jest uprawniony niezależnie od tego, czy osk. R. J. kiedykolwiek był w faktycznym posiadaniu tych maszyn. Kwestia posiadania koparko-ładowarek przez R. J. będzie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Skupić się zatem należało nad ustaleniem, czy możliwe jest przypisanie przestępstwa popełnionego samodzielnie w postaci wyżej opisanej.

Zamiar strony umowy niewywiązania się lub nienależytego wywiązania się z niej w czasie zawarcia umowy, wyczerpujący znamiona typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. można ustalić również na podstawie wcześniejszego lub późniejszego zachowania domniemanego sprawcy.

W zachowaniu oskarżonego R. J. przed zawarciem umów leasingowych zastanawiać może zmiana profilu działalności gospodarczej na krótko przed tym faktem. Dla abstrakcyjnego oskarżyciela mogłoby to świadczyć o zamiarze oszustwa, gdyż człowiek prowadzący hurtownię artykułów spożywczych nagle zmienia przedmiot swej działalności i rozszerza ją na dziedzinę zupełnie odmienną, a krótko po tym zawiera umowy leasingowe, z których nie wywiązuje się. Jednakże

wytłumaczenie takiego zachowania może być zgoła inne, takie, jakie wynika z wyjaśnień oskarżonego. Twierdzeniu R. J., że powodem zmiany charakteru działalności gospodarczej było oczekiwanie na intratny kontrakt związany z pracami ziemnymi, do uzyskania którego niezbędne było posiadanie maszyn przeznaczonych do tego rodzaju prac, nie przeczy żaden dowód, a nie jest też ono sprzeczne z przeciętnym doświadczeniem życiowym. Nie może dziwić, że oskarżony, który w dziedzinie handlu artykułami spożywczymi nie osiągnął powodzenia, szukał innej sfery działalności, która przyniosłaby mu zyski. To, że zmiany zakresu działalności gospodarczej dokonał na krótko przed zawarciem umów leasingowych uzasadnione może być faktem nawiązania kontaktu z R. D. i urealnienia wejścia w posiadanie koparko-ładowarek. Brak jest podstaw, by wyjaśnieniom oskarżonego R. J. w tej części odmówić wiary nie rozstrzygając nie dających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść.

Obciążającą oskarżonego R. J. okolicznością nie może być wejście w relacje z R. D., który okazał się późniejszym sprawcą przestępstw, o które oskarżony jest również R. J.. W przeciwnym razie sprawcami przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych przez R. D. musieliby być wszyscy leasingobiorcy, którzy korzystali z urządzeń dostarczanych przez niego. Brak jest wiarygodnych dowodów, że osk. R. J. i R. D. łączyły inne stosunki niż te, które wynikały z pośrednictwa tego drugiego w zawarciu umów leasingowych z (...) Company. Wprawdzie świadek G. B. (1) w swoich wyjaśnieniach składanych, gdy był oskarżony o udział w przestępstwach dokonanych przez R. D. i zarzuconych R. J. podał, że D. i J. znali się, jednak nie przedstawił podstawy takiego twierdzenia. Na podstawie jednak jego późniejszych wyjaśnień (na pierwszej rozprawie) uznać można, że była to jego subiektywna i niezgodna z prawdą ocena, tak jak stwierdzenie, że zarówno R. D., jak R. J. byli nieuchwytni, unikali kontaktu z (...) Company. Materiał dowodowy wskazuje wyraźnie, że R. J. utrzymywał wystarczająco częsty kontakt z leasingodawcą płacąc kolejne raty czynszu, a następnie prowadząc korespondencję dotyczącą wcześniejszego rozwiązania umów leasingu i nieprawidłowej cesji jego wierzytelności.

Faktem potwierdzającym zamiar osk. R. J. wyłudzenia koparko-ładowarek nie jest też zaprzestanie płacenia czynszu. Z pism przesyłanych osk. R. J. w odpowiedzi na jego wniosek z 13.12.1999 r. o wcześniejsze rozwiązanie umów leasingowych wynika, że do listopada, czyli miesiąca poprzedzającego wystąpienie o wcześniejsze rozwiązanie, osk. R. J. raty leasingowe płacił. Nigdy osk. R. J. nie kwestionował słuszności wezwania do zapłaty rat leasingowych za grudzień 1999 r. i następne miesiące, lecz nieuiszczenie należności wynikających z wcześniejszego rozwiązania umów leasingowych było powodem braku reakcji (...) Company Sp. z o.o. na ponawiane wezwania jej przez R. J. do przedstawienia szczegółowego wyliczenia ich oraz zajmowanego stanowiska względem cesji wierzytelności R. J.. Podczas, gdy o słuszności żądania szczegółowego wyliczenia przekonał oskarżonego prawnik i nie można odmówić racji takiemu stanowisku, to słuszność żądania przez R. J. właściwego potraktowania cesji jego wierzytelności bezdyskusyjnie wynika z prawomocnego orzeczenia sądu. Można zatem przyjąć, że brak końcowego rozliczenia przez osk. R. J. umów leasingu w znacznym stopniu spowodowany został przez spółkę (...).

Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy leasingu operacyjnego do umów nr (...), podpisanymi przez R. J. przy ich zawieraniu, rozwiązanie umowy leasingu przed terminem jej zakończenia, możliwe jest na wniosek leasingobiorcy po uzyskaniu zgody leasingodawcy i wpłacie wszystkich należności związanych z umową. Formalnie zatem nie nastąpiło skutecznie wcześniejsze rozwiązanie umów, gdyż nie spełnione zostały wszystkie jego umowne warunki. Wprawdzie obie strony umów leasingu operacyjnego doszły do porozumienia przewidzianego w pkt VIII.41 ogólnych warunków, lecz R. J. nie dokonał wpłaty wszystkich należności. Ocena sytuacji przez osk. R. J. była odmienna i została ona przedstawiona w jego piśmie do (...) Company z dnia 28.02.2000 r. Uważał się on za właściciela obu koparko-ładowarek, gdyż umowy leasingu zostały rozwiązane w grudniu 1999 r., a koparko-ładowarki sprzedane mu. Stanowisko takie zbieżne jest z opinią wyrażoną przez radcę prawnego M. S., działającego na zlecenie R. J.. Oczywiście być musi, że właśnie ta opinia wywołała stanowisko osk. R. J. prezentowane wobec (...) Company, lub utwierdziła go w przekonaniu o jego słuszności. Trudno zatem uznać, że zachowanie to było wynikiem podjętego w czasie zawierania umów leasingu operacyjnego nr (...) zamiaru wprowadzenia leasingodawcy (a tym bardziej banków) w błąd, co do chęci wywiązania się z tych umów. W dniu 29.07.1999 r. i 6.09.1999 r. nie mógł wiedzieć, że (...) Company nie udzieli mu informacji o szczegółowym obliczeniu przypadających na nią należności i zajmie stanowisko prowadzące na drogę postępowania sądowego. Gdyby jednak przyjąć, że takie zachowania pracowników (...) Company zakładał, przewidywał, nie byłoby możliwe przypisanie mu zamiaru w postaci dolus directus coloratus.

Dokonując zatem sprzedaży J. T. koparko-ładowarek osk. R. J. był przekonany, że jest ich właścicielem i działa zgodnie z prawem. Okoliczności sprzedaży koparko-ładowarek J. T. nasuwają wiele wątpliwości. Są one wyjątkowo specyficzne i mało wiarygodne, lecz nie można ich wykluczyć. Przedstawione w toku postępowania przygotowawczego przez obrońcę podejrzanego wówczas R. J. kserokopie faktur stwierdzających sprzedaż J. T. koparko-ładowarek i dowodów wpłat kwot odpowiadających ich cenie mogą być dowodem na to, że do sprzedaży koparko-ładowarek przez osk. R. J. faktycznie doszło, w sytuacji, gdy obie strony transakcji R. J. i J. T. potwierdzają ten fakt. Sprzedaż będących przedmiotem leasingu maszyn budowlanych przez osk. R. J. nie ma w świetle zdarzeń, jakie miały miejsce po 13.12.1999 r., znaczenia dla oceny jego zamiaru w czasie zawierania umów leasingu. Sprzedaż była zwykłą konsekwencją przekonania R. J., że jest właścicielem zbywanych maszyn. Wyjaśnienia osk. R. J. i zeznania świadka J. T. zawierające okoliczności sprzedaży koparko-ładowarek mają znaczenie dla ustalenia, czy urządzenia te były parkowane we W., a co za tym idzie dla ustalenia czy osk. R. J. faktycznie tymi koparko-ładowarkami władał. Wątpliwości co do tego rodzą dalsze losy koparko-ładowarek o numerach seryjnych odpowiadających tym, które figurują w umowach leasingu. Obie maszyny o takich numerach w dniach 19.06.2000 r. i 30.03.2001 r. były w posiadaniu (...) Sp. z o.o., a stały się przedmiotem umów leasingu zawartych z innymi osobami. Najprostsze rozumowanie prowadzi do wniosku, że koparko-ładowarki marki C. o nr seryjnych (...) i (...) nigdy nie opuściły magazynu spółki (...) w P. przy ul. (...), gdzie oględzin ich dokonywał świadek B. W.. Podpisanie protokołów zdawczo-odbiorczych przez osk. R. J. oznaczające przyjęcie koparko-ładowarek było, jak wynika z zeznań świadków E. S. i G. B. (1), jedną z formalności wypełnianych przy zawieraniu umów. Nie ustalono osoby, która w imieniu (...) Company była obecna przy przekazywaniu sprzętu. Pozwala to na przyjęcie, że do fizycznego wydania koparko-ładowarek przez (...) Company nie doszło. Spółka ta nie była faktycznie uprawniona do dysponowania leasingowanym sprzętem, ponieważ nie doszło skutecznie do sprzedaży go przez (...) Sp. z o.o. R. D. i spółka (...) nie dysponowała dokumentem uprawniającym R. J. do odbioru koparko-ładowarek z magazynu spółki (...).

Nie można w tym miejscu pominąć faktu niezgodności danych dotyczących koparko-ładowarki o nr (...) jakimi dysponował bank, dotyczących numeru silnika. Jak wynika z zeznań świadka D. B. maszyna o takim numerze seryjnym wyposażona była fabrycznie w silnik o nr (...) i skrzynię biegów o nr (...). Takie też numery miały części koparko-ładowarki użytkowanej przez D. S.. Bank dysponował nr silnika (...), który wynikał z opinii wydanej przez B. W.. Nie ulega wątpliwości, że B. W. dokonał oględzin tej samej koparko-ładowarki, która została oddana w leasing D. S.. Świadczy o tym tożsamość numeru skrzyni biegów. Musiało zatem dojść do pomyłki B. W., który dokonywał oględzin kilku koparko-ładowarek w tym samym czasie. Do pomyłki takiej nie doszło w przypadku koparko-ładowarki o nr (...), której numery silnika i skrzyni biegów we wszystkich dokumentach są takie same.

Powracając do kwestii posiadania przez oskarżonego R. J. koparko-ładowarek należy rozważyć, czy fakt, że nigdy nie odebrał ich z magazynu (...) automatycznie świadczy o porozumieniu z R. D.. Automatism taki nie jest oczywisty. Oskarżony R. J. w czasie sprzedaży maszyn J. T. wiedział, że nie włada nimi, lecz nie jest znany moment, w jakim oskarżony dowiedział się o niemożności faktycznego odbioru koparko-ładowarek. Mógł od początku wiedzieć o fikcyjności umów leasingu zawartych z (...) Company, lecz mógł o tym dowiedzieć się później, a będąc podejrzanym i oskarżonym o przestępstwo wybrał linię obrony, zgodnie z którą udostępnione przez umowy leasingu maszyny zostały przez niego przetransportowane do W.. Taką linię obrony potwierdził, niezgodnie z prawdą świadek J. T.. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. J. i zeznaniom świadka J. T., z których wynika, że przedmiotowe koparko-ładowarki kiedykolwiek znajdowały się na placu we W.. Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedstawione przez obrońcę oskarżonego w kserokopiach, a to faktury i dowody wpłat, mimo, że odmówił wiary wyjaśnieniom osk. R. J. i zeznaniom świadka J. T. co do okoliczności sprzedaży koparko-ładowarek. Taką ocenę Sąd oparł na zaufaniu do adwokata, który własnoręcznym podpisem potwierdził zgodność kserokopii z oryginałem.

Wszystkie omówione wyżej okoliczności oraz nie dające się usunąć wątpliwości co do czasu uświadomienia sobie przez osk. R. J. faktu, że nie może on wejść w posiadanie koparko-ładowarek nie pozwalają na uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k.

Przy ustalaniu stanu faktycznego nie miały dużego znaczenia zeznania świadków B. S. i G.. Ogólnie potwierdzili oni fakt zawarcia z R. J. dwóch umów leasingowych, okoliczność stwierdzoną na podstawie dokumentów. Oboje świadkowie przedstawili podobnie znaczenie protokołu zdawczo-odbiorczego, który sporządzany był tylko z powodu wymogu stawianego przez banki i nie musiał przy przekazywaniu przedmiotu leasingu być obecny przedstawiciel (...) Company. Świadek G. B. (1) przedstawił ponadto rolę R. D., który działał przede wszystkim, jako dostawca koparek, lecz także osoba dostarczająca niezbędne dokumenty. Brak jest podstaw, by odmówić świadkom B. S. i G. B. (2) wiary, mimo, że część ich wypowiedzi zawarta została w wyjaśnieniach składanych w charakterze podejrzanych, a następnie oskarżonych.

Odmawiając wiary wyjaśnieniom osk. R. J. tylko w części dotyczącej przewozu koparko-ładowarek do W. i okoliczności sprzedaży ich J. T., Sąd nie miał podstaw, by odmówić wiary zeznaniom świadka R. D..

Za wiarygodne należało uznać zeznania świadków J. W., D. B., M. A., E. B., S. A., Z. O. i K. S. (2), albowiem nie są sprzeczne ze sobą i znajdują potwierdzenie w dokumentach. Zeznania tych świadków w dużym stopniu oparte były na dokumentach. Mimo pomyłki w wydanej opinii co do numeru silnika Sąd nie znalazł podstaw do omówienia wiary świadkowi B. W. i podobnie zeznaniom K. S. (1). Brak jest podstaw do odmówienia wiary zeznaniom świadka D. S., którego nic nie łączy z oskarżonym, ani zawierany przez niego umowami leasingu.

Zeznania świadka M. S. prowadzą do wniosku, że jako radca prawny, któremu osk. R. J. zlecił ocenę stanowiska (...) Company, co do wyliczenia należnych jej kwot, świadek ten przedstawił oskarżonemu również swoją ocenę prawną dotyczącą kwestii wcześniejszego rozwiązania umów leasingowych. Wprawdzie w swoich pierwszych, szczegółowych zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 399-400) świadek M. S. stwierdził, że nie zapewniał R. J., że jest on właścicielem koparek, jednakże nie koliduje to z jego zeznaniami złożonymi na rozprawie, iż szczegółowo przedstawił oskarżonemu swoją ocenę prawną rozwiązania umów leasingowych. Osk. R. J. musiał zatem, prowadząc po 29 grudnia 1999 r. korespondencję z leasingodawcą być przekonany, że wcześniejsze rozwiązanie obu wiążących go z (...) Company umów leasingowych nastąpiło z chwilą doręczenia tej spółce jego pisma z dnia 29 grudnia 1999 r. Zeznaniom świadka M. S. należało dać wiarę, albowiem znajdują potwierdzenie w treści pism, a z oskarżonym nie łączyły go stosunki osobiste.

Dokonując takiej oceny materiału dowodowego Sąd uniewinnił oskarżonego R. J. od zarzuczonego mu czynu, a orzeczenie o kosztach procesu oparte jest na przepisie art. 632 pkt 2 k.p.k.